

Nr 238.

Av herrar **Persson** i Stockholm och **Senander**, *angående den extra personalens i statstjänst löneförhållanden.*

Den extra personalen vid statliga verk och inrättningar är skandalöst lågt avlönad. Därtill kommer att grunderna för avlöningarna inte äro enhetliga för likvärdigt arbete, tydligen beroende på att de olika verkens och institutionernas ledningar, som ha beslutanderätt i dessa frågor, inte samråda vid utarbetandet av avlöningsbestämmelserna.

Eleverna och vikarierna vid statens sinnessjukhus tyckas vara särskilt misslottade. De två nämnda personalgrupperna hänföras till samma lönegrad. De utföra exakt samma arbete som de extra ordinarie och ordinarie sjukskötlarna.

Den för eleverna och vikarierna fastställda lönen är så låg, att den inte finner någon motsvarighet i statens civila avlöningsreglemente. Den för de nämnda personalkategorierna gällande löneplanen är utarbetad av medicinalstyrelsen. Den högsta lönegraden i denna löneplan uppgår inte ens till lägsta lönegraden i civila avlöningsreglementet.

För några månader sedan omändrades elevernas och vikariernas månadslön till »dagarvode». Omräknat i månadslön utgår nu denna enligt bestämmelserna om »dagarvode» i dyrorten Stockholm med 183: — kronor, minskad med kronor 6: 50 per månad i avdrag för uniform. Till saken hör att många av vikarierna äro gifta och ha barn. Deras vanskliga ekonomiska förhållanden ligga i öppen dager.

På arvodet utgår »arvodestillägg» (tillfälliga befattningshavare ha icke rätt till rörliga tillägg) först sedan vederbörande innehaft en sammanlagd anställningstid vid statligt sinnessjukhus av ett år, såvida ej medicinalstyrelsen på därom gjord särskild framställning annorlunda medgiver.

Det är därvid att märka, att en vikarie i regel inte tjänstgör under längre tid än c:a 5—6 månader per år. Det betyder att de i allmänhet få vänta i över två år på att få dyrtidstillägg.

Vikariefrågan är samtidigt en rekryteringsfråga, då det är ur vikariernas led, som den blivande sjukvårdspersonalen utväljes. Vill man draga till sig de bättre krafterna, bör man i lönefrågan inte handla på sätt som här skett.

Det kan betecknas som oeffterrättligt, att statliga institutioner tillämpa sådana löner, som de ovan påtalade. Att lönerna äro begynnelselöner kan inte rättfärdiga denna lönepolitik, ty de uppgå inte ens till de understödsbelopp, som fattigvården anser det nödvändigt att tilldela understödsbehövande.

Med hänvisning till vad ovan anförts föreslå undertecknade,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om att sådana direktiv till de olika verkstyrelserna och övriga

statliga institutioners centrala ledningar måtte utarbetas, som innebära att gentemot den extra personalen tillämpas en lönepolitik, som garanterar denna ett godtagbart existensminimum samtidigt som avlöningsbestämmelserna böra bli enhetliga för likvärdigt arbete.

Stockholm i januari 1943.

Set Persson.

K. Senander.